

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 417
din 08.07.2008**

Dosar nr.: 419/2008

Petiția nr.: 17478 din data 27.05.2008

Petent: I. M

Reclamat: N T

Obiect: tratament diferit aplicat în cursul procedurilor de cercetare penală pe criteriul originii etnice

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentei

I.1.1. I M , cu domiciliul în

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. N T , cu domiciliul la Parchetul de pe lângă Judecătoria Medgidia.

II. Obiectul sesizării

2.1. Parlamentul României, Camera Deputaților prin Departamentul Secretariatului Tehnic - Centrul de Informare a Cetățeanului a comunicat C.N.C.D. petiția adresată de dl. I M , președintele organizației Partida Romilor Pro-Europa din Medgidia, cu privire la măsurile dispuse împotriva dlui. I E reținerea la sediul Poliției și propunerea de arest preventiv, respectiv actele procurorului N T , care a încercat să influențeze, în opinia petentului, completul de judecată, precum și tratamentul diferențiat aplicat de procuror cetățenilor de etnie romă, în speță dlui. I E , în cursul cercetării penale.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Petentul arată că procurorul N T în jurul orelor 18 a fost văzut de mai multe persoane intrând din birou în birou împreună cu soția sa, judecător în

cadrul Tribunalului Constanța, ceea ce în opinia petentului, crează prezumția că cei doi au încercat să influențeze decizia completului de judecată ce urma să soluționeze recursul înaintat de procurorul în speță față de măsura respingerii arestării preventive a dlui. I E pentru tentativă de tâlhărie, faptă neprobată și nerecunoscută de învinuit.

3.2. În acest sens, se arată că în cursul cercetării penale a învinuitului, procurorul a făcut abuz, nu a așteptat apărătorul ales pentru a asista la declarațiile învinuitului, procedând similar la Tribunalul Constanța. Regimul de urgență impus în cercetarea învinuitului, cu nerespectarea drepturilor procedurale, constituie astfel o încălcare a prevederilor O.G. nr. 137/2000, republicată.

IV. Procedura de citare

4.1. Urmare petiției comunicate de Parlamentul României, Camera Deputaților prin Departamentul Secretariatului Tehnic - Centrul de Informare a Cetățeanului și înregistrată la C.N.C.D. cu nr. 7478 din 27.05.2008 precum și a petiției comunicate de Comisia pentru drepturile omului, culte și minorități din cadrul Senatului României, înregistrată cu nr. 8452 din 13.06.2008, s-a constituit dosarul cu nr. 419/2008, transmis spre soluționare Colegiului Director al C.N.C.D.

4.2. În urma examinării conținutului petiției, în temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată și art. 28-32 din procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, publicată în Monitorul Oficial nr. 348 din 6 mai 2008, a fost ridicată din oficiu excepția de necompetență materială a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

4.3. Prin adresa înregistrată cu nr. 8106 din 09.06.2008, excepția de necompetență materială, motivată, a fost comunicată petentului, deoarece obiectul petiției viza acte efectuate de procuror, respectiv măsurile luate de procuror cu ocazia efectuării cercetării penale, ori presupuse acte de influențare a completului de judecată.

4.4. Prin aceeași adresă, Colegiul Director a solicitat petentului să își formuleze propriile apărări până la data de 17.06.2008.

4.5. Până la soluționarea petiției, petentul nu a comunicat propriile apărări față de excepția de necompetență materială a C.N.C.D. invocată în cauză.

V. Susținerile părților

Susținerile petentului

5.1.1. Pe fond, prin petiția comunicată la Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, petentul arată că în data de 26.03.2008 în jurul orei 15, I E a fost luat de pe stradă de polițiști și dus la sediul Poliției din Medgidia pentru o confruntare, având în vedere că o persoană l-a identificat drept autorul unor acte de violențe cu câteva ore în urmă. Acesta nu a recunoscut fapta pentru care a fost reținut la Poliție.

5.1.2. A doua zi a fost prezentat la Parchetul de pe lângă Tribunalul Medgidia unde procurorul N T a propus arest preventiv pentru o perioadă de 29 de zile, pentru tentativă de tâlhărie. Tribunalul a respins propunerea din lipsă de probe, iar la hotărârea Tribunalului, procurorul a formulat recurs.

5.1.3. Petentul arată că soția procurorului este judecător la Tribunalul Constanța și în jurul orelor 18, a fost văzută împreună cu procurorul N T la sediul Tribunalului, în opinia petentului, pentru a influența completul de judecată care urma să soluționeze recursul formulat de procurorul N T

5.1.4. De asemenea, petentul arată că procurorul a tratat diferențiat cetățenii, în special pe romi, având în vedere faptul că în cursul cercetării penale a lui I E , a făcut abuz de funcția deținută, nu a așteptat apărătorul învinuitului pentru a asista la declarațiile acestuia. Similar, a procedat și la Tribunalul Constanța, astfel încât totul a decurs în regim de urgență.

5.1.5. În considerarea acestor aspecte, petentul arată că procurorul a încălcat prevederile art. 2 alin.1 și alin.2 din O.G. nr. 137/2000, republicată.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. **In fapt**, Colegiul Director reține că este sesizat cu privire la măsurile dispuse împotriva dlui. I E , reținerea la sediul Poliției și propunerea de arest preventiv, respectiv actele procurorului N T , care a încercat să influențeze, în opinia petentului, completul de judecată, precum și tratamentul diferențiat aplicat de procuror cetățenilor de etnie romă, în speță dlui. I E în cursul cercetării penale.

7.1. **În drept**, analizând faptele reținute în acest caz, **Colegiul Director** se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci **când se induc distincții între situații analoge și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „**trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoge sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă** (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

7.2. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv**. (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zucchero and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European

Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 (para.91)

7.3. Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

7.4. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

7.5. Având în vedere aspectele de mai sus precum și petiția dată, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența art.2 alin.1 al O.G. nr.137/2000, republicată.

7.6. Colegiul Director ia în discuție excepția necompetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării relativ la obiectul petiției, excepție invocată din oficiu, urmând a soluționa acest din urmă aspect.

7.7. Raportat la obiectul plângerii, Colegiul Director observă că, în exercitarea competențelor sale, este chemat să se pronunțe cu privire la aspecte corelative înfăpturii actului de justiție, în speță în cursul desfășurării procedurilor penale în fața organelor de cercetare penală și în fața instanțelor de judecată. Constituția României în art.1 alin.4 prevede că: „Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor-legislativă, executivă și judecătorească în cadrul democrației constituționale”.

7.8. Or față de aceste aspecte, Colegiul Director ia act de Decizia nr.322/2001 publicată în Monitorul Oficial nr.66/2002, prin care Curtea Constituțională reține: „În deplină concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, art.6 pct.1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (ratificată prin Legea nr.30 din 18 mai 1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, Constituția României consacră în cap.VI, intitulat “Autoritatea judecătorească”, principiile organizării și înfăpturii justiției în țara noastră. În conformitate cu aceste principii, în România justiția se înfăptuiește prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești

stabilite de lege [art.125 alin.(1)], compuse din judecători independenți care se supun numai legii [art.123 alin.(2)]. ...În scopul garantării independenței... prin Constituție a fost instituit, ca o a treia componentă a autorității judecătorești, Consiliul Superior al Magistraturii, compus în exclusivitate din magistrați aleși de Parlament, care are ca principală funcție asigurarea inamovibilității, a independenței și a imparțialității judecătorilor...prin puterea de decizie în ceea ce privește promovarea în funcție și transferarea judecătorilor, precum și prin rolul de consiliu de disciplină al judecătorilor. ...Pe baza textelor constituționale menționate, Curtea reține că justiția este în exclusivitate o funcție a statului, care, potrivit art.125 alin.(1) din Constituție, se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private. Curtea reține, de asemenea, că activitatea de judecată se desfășurează, în numele legii, exclusiv de către membrii acestor instanțe, adică de judecători, întrucât doar cu privire la aceștia se proclamă prin art.123 alin.(2) din Constituție că sunt independenți și se supun numai legii. În consecință, este exclusă posibilitatea de a se atribui puterea de judecată, împuternicirea de a supune dreptul și altor persoane decât judecătorilor.”

7.9. Colegiul ia act de prevederile art.125 alin. 1, alin.2. și alin.3 din Constituția României care statuează înfăptuirea justiției potrivit legii, dispunând că justiția este unică și imparțială, egală pentru toți iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Aceasta face ca în activitatea de judecată, judecătorii să nu poată fi supuși nici unei directive din partea puterii legislative sau executive.

7.10. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că puterile publice nu pot adresa instrucțiuni instanțelor de judecată, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate. (vezi în acest sens hotărâre pronunțată în cauza Van de Hurk v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, parag. 45, coroborat cu hotărârile pronunțate în cauzele Benthem v. the Netherlands, 23 October 1985, Series A no. 97, p. 17, para. 40; H. v. Belgium, 30 November 1987, Series A no. 127, p. 34, para. 50; and Belilos v. Switzerland, 29 April 1988, Series A no. 132, p. 29, para. 64).

7.11. Astfel, în raport cu petiția, așa cum este formulată, Colegiul Director reține că în cauză sunt aplicabile principiile organizării și înfăptuirii justiției în țara noastră, transpuse în Constituția României și care statuează în art. 126 alin.1 că „În România justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private. Coroborând acest aspect fundamental incident petiției deduse soluționării, Colegiul Director este de opinie că, în speță, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ca autoritate de stat, autonomă, nu poate analiza statuările instanțelor judecătorești, nu se poate pronunța sine qua non asupra aspectelor corelative actului de justiție, ori cu privire la aspectele procedurale ale procesului civil sau penal. C.N.C.D. nu poate adresa instrucțiuni instanțelor, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate.

7.12. Pe de altă parte, reținem că textul constituțional din art.129 statuează că „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Astfel, controlul legalității hotărârilor judecătorești este asigurat în cadrul sistemului căilor de atac.

7.13. Colegiul ia act ca potrivit Legii nr.304 din 28 iunie 2004 privind organizarea judiciară, cu modificările și completările ulterioare, art.7 că: „(1) Toate persoanele sunt egale în fața legii, fără privilegii și fără discriminări. (2) Justiția se realizează în mod egal pentru toți, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, avere, origine ori condiție socială sau de orice alte criterii discriminatorii.

Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor aprobat prin Hotărârea nr.328 din 25 august 2005 și publicat în Monitorul Oficial nr. 815 din 8 septembrie 2005 prevede în art.7 că: „Judecătorii și procurorii au îndatorirea să promoveze supremația legii, statul de drept și să apere drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor” iar în art.8 „Judecătorii și procurorii sunt obligați să respecte egalitatea cetățenilor în fața legii, asigurându-le un tratament juridic nediscriminatoriu, să respecte și să apere demnitatea, integritatea fizică și morală a tuturor persoanelor care participă, în orice calitate, la procedurile judiciare.”

În același sens, Legea nr. 303 din 28 iunie 2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare art. 4 prevede că: „(1) Judecătorii și procurorii sunt obligați ca, prin întreaga lor activitate, să asigure supremația legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor, precum și egalitatea lor în fața legii și să asigure un tratament juridic nediscriminatoriu tuturor participanților la procedurile judiciare, indiferent de calitatea acestora, să respecte codul deontologic al judecătorilor și procurorilor și să participe la formarea profesională continuă.”

7.14. Legea nr. 303/2004 prevede în art. 97 că: „(1) Orice persoană poate sesiza Consiliul Superior al Magistraturii, direct sau prin conducătorii instanțelor ori ai parchetelor, în legătură cu activitatea sau conduita necorespunzătoare a judecătorilor sau procurorilor, încălcarea obligațiilor profesionale în raporturile cu justițiabilii ori săvârșirea de către aceștia a unor abateri disciplinare. (2) Exercițarea dreptului prevăzut la alin.1 nu poate pune în discuție soluțiile pronunțate prin hotărârile judecătorești, care sunt supuse căilor legale de atac.

Legea nr. 317 din 1 iulie 2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, prevede în art. 44: „Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește prin secțiile sale, rolul de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor, pentru faptele prevăzute în Legea nr.303/2004, republicată”.

7.15. De asemenea, potrivit prevederilor art. 275 din Codul de procedură penală „(1) Orice persoană poate face plîngere împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală, dacă prin acestea s-a adus o vătămare intereselor sale legitime. (3) Plîngerea se adresează procurorului care supraveghează activitatea organului de cercetare penală și se depune fie direct la acesta, fie la organul de cercetare penală”.

Potrivit art. 278 din Codul de procedură penală „(1) Plîngerea împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta se rezolvă de prim-procurorul parchetului sau, după

caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel ori de procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Inalta Curte de Casație și Justiție.

(2) În cazul când măsurile și actele sunt ale prim-procurorului ori ale procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel sau ale procurorului șef de secție al Parchetului de pe lângă Inalta Curte de Casație și Justiție ori au fost luate sau efectuate pe baza dispozițiilor date de către aceștia, plângerea se rezolvă de procurorul ierarhic superior”.

Conform prevederilor art. 278¹ din Codul de procedură penală „(1) După respingerea plângerii făcute conform art. 275-278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la judecătorul de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. Plângerea poate fi făcută și împotriva dispoziției de netrimitere în judecată cuprinse în rechizitoriu”.

7.16. Or, având în vedere considerentele expuse, prevederile legale invocate mai sus cât și petiția astfel cum este formulată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ca autoritate de stat, autonomă, nu poate analiza măsurile luate de procuror ori actele efectuate de procuror, nu se poate pronunța sine qua non asupra aspectelor corelative înlăptuirii actului de justiție sau actelor de efectuare a cercetării penale, atribut exclusiv al instanțelor de judecată, respectiv al procurorului ierarhic superior. C.N.C.D. nu poate adresa instrucțiuni magistraților, judecători sau procurori, în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. aspectele sesizate nu intră sub incidența Ordonanței de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată;
2. clasarea dosarului;
3. se va răspunde petentului în sensul celor hotărâte;
4. o copie a hotărârii se va transmite părților: I M , cu domiciliul în și N T , procuror cu domiciliul de corespondență la Parchetul de pe lângă Tribunalul Medgidia.
5. o copie a hotărârii se va transmite Parlamentul României, la Camera Deputaților, Departamentul Secretariatului Tehnic-Centrul de Informare a

Cetățeanului și Senatul României la Comisia pentru drepturile omului, culte și minorități.

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicata și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

COMȘA CORINA NICOLETA – Membru

GERGELY DEZIDERIU – Membru

HALLER ISTVAN – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA PAULA ROXANA – Membru

VASILE ANA MONICA - Membru

Data redactării 24.07.2007

Red. D.G., Tehnored. A.P., 5 exemp.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

